

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/39/2016
Identifikačné číslo spisu: 3013200515
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3013200515.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: DataCompany s. r. o., so sídlom Trenčianska cesta 1496, Bánovce nad Bebravou, IČO: 46 965 971, zastúpeného JUDr. Zuzanou Čížovou, advokátkou so sídlom J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, referát cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 31. mája 2013, č. AA/2013/00936-005, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. februára 2016, č. k. 13S/97/2013-75, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 10. februára 2016, č. k. 13S/97/2013-75, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte len „krajský súd“) rozsudkom z 10. februára 2016, č. k. 13S/97/2013-75 (ďalej v texte len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie krajského súdu“), zrušil rozhodnutie žalovaného z 31. mája 2013, č. AA/2013/00936-005, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu v správnom konaní zamietol a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Trenčíne, Odbor pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie s pôsobnosťou v obvode Trenčín z 26. februára 2013, č. AA/2013/00455-004/DUR, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaného krajský súd zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 523,26 eur a iné trovy konania (za zaplatený súdny poplatok za žalobu a odvolanie) vo výške 140,- eur, do troch dní od právoplatnosti

rozsudku, k rukám jeho advokátky.

Krajský súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že medzi účastníkmi bola spornou otázka, či žalovaný bol povinný prihliadnúť na skutočnosť, že v čase vydania žalobou napadnutého rozhodnutia (v odvolacom konaní) mal už žalobca navýšené základné imanie na sumu 50 000,- eur. Na rozdiel od právneho názoru žalovaného zastával krajský súd ten právny názor, že žalovaný bol povinný sa zaoberať tým, že ku dňu vydania žalobou napadnutého rozhodnutia, t. j. v čase rozhodovania odvolacieho správneho orgánu mal už žalobca navýšené základné imanie na sumu 50 000,- eur, nakoľko pre správny orgán je rozhodujúci právny stav a skutkové okolnosti v čase vydania rozhodnutia. To platí rovnako pre správny orgán prvého stupňa ako i pre orgán odvolací, teda i pre konanie prvostupňové, ako i pre konanie odvolacie. V žiadnom prípade neplatí, že pre odvolací správny orgán, pri preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia, je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Konanie na prvom a druhom stupni totiž tvorí jeden celok, čo jednoznačne vyplýva zo znenia ustanovenia § 59 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, a ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sa teda v odvolacom konaní zmenia skutkové okolnosti, je správny orgán druhého stupňa povinný na to prihliadať. Ide o zásadu v správnom súdnictve, od ktorej je možné sa odchyliť len v prípade, ak to zákon výslovne stanovuje, ako je tomu napr. podľa ustanovenia § 65 ods. 3 veta druhá správneho poriadku, podľa ktorého pri preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania nie je možné zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Podľa krajského súdu na vyššie uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani to, že zo strany správneho orgánu bola žalobcovi určená lehota na predloženie dokladu o finančnej spoľahlivosti, v ktorej lehote žalobca požadovaný doklad nepredložil. Tu krajský súd poznamenal, že doklad o finančnej spoľahlivosti je jedným z podkladov rozhodnutia. Všeobecne platí (t. j. pokiaľ zákon nestanovuje výslovnú výnimku, o ktorý prípad - výnimku v súdnej veci nejde), že účastník správneho konania môže podklady pre rozhodnutie predkladať správne orgánu až do vydania rozhodnutia, čomu nasvedčuje aj znenie ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Preto žalobcovi nič nebránilo, aby svoju finančnú spoľahlivosť preukázal správne orgánu aj po uplynutí lehoty, ktorú mu správny orgán určil na predloženie dokladu o finančnej spoľahlivosti, avšak najneskôr predtým, než vo veci rozhodne správny orgán druhého stupňa. Stanovenie lehoty na predloženie dokladu o finančnej spoľahlivosti je teda potrebné v konkrétnej veci chápať ako lehotu, po uplynutí ktorej správny orgán pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej. Ak teda správny orgán zamietne žiadosť žalobcu o povolenie na zriadenie pracoviska kontroly originality, môže to byť len preto, že splnenie podmienok nepreukáže žalobca v čase rozhodovania o jeho žiadosti a nie preto, že tieto podmienky nesplňal v čase pred vydaním rozhodnutia (do uplynutia lehoty, ktorú mu určil správny orgán). Zamietnutie žiadosti žalobcu o povolenie na zriadenie pracoviska kontroly originality nemôže byť teda dôsledkom márneho uplynutia lehoty na odstránenie nedostatkov podania. Nemožno totiž opomenúť, že jedinou zákonnou sankciou márneho uplynutia lehoty na odstránenie nedostatkov podania je v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku zastavenie konania.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalovaný sa pri svojom rozhodovaní dôsledne neriadil vyššie uvedenou zásadou, keď na zmenu skutkového stavu spočívajúcu v tom, že žalobca už v čase, kedy žalovaný rozhodoval o odvolaní, mal svoje základné imanie navýšené na 50 000,- eur, neprihliadol. Jeho postup teda nebol správny. Tým zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd poukázal na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku a skonštatoval, že za použitia tohto zákonného ustanovenia zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Úlohou správneho orgánu bude - rešpektujúc príslušné procesnoprávne a hmotnoprávne predpisy - vyššie vytknutú vadu vo svojom ďalšom konaní odstrániť, znova vo veci rozhodnúť tak, aby jeho

rozhodnutie zodpovedalo zákonu, vrátane riadneho odôvodnenia.

Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o zvyšné žalobné námietky, týmito bolo nadbytočné sa zaoberať, nakoľko bez ohľadu na to, či správne orgány dostatočne poučili žalobcu, ako odstrániť nedostatky jeho podania, ako aj bez ohľadu na to, či bola žalobcovi poskytnutá primeraná lehota na ich odstránenie, žalobca sa rozhodol svoju finančnú spoľahlivosť preukázať tým, že navýšil svoje základné imanie na 50 000,- eur v rámci odvolacieho konania, na ktorú skutočnosť - ako vyššie zdôvodnil krajský súd - bol povinný žalovaný pri svojom rozhodovaní prihliadať. Výhodnotenie týchto zvyšných námietok by tak žiadnym spôsobom neovplyvnilo výsledok sporu.

Krajský súd poukázal na ustanovenie § 250k ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. jedna šestina výpočtového základu, čo predstavuje v roku 2013 suma 130,16 eur, v roku 2014

suma 134,- eur a v roku 2016 suma 143,- eur (na súdenú vec sa nevzťahuje veta druhá § 11 ods. 4, keďže nejde o žiadne z konaní tam uvedených). Žalobca bol v konaní úspešný, preto by mu prináležalo podľa ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku právo na náhradu trov za zaplatený súdny poplatok za žalobu a odvolanie vo výške 2 x 70,- eur (iné trovy konania) ako aj trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby po 130,16 eur - prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), podanie správnej žaloby (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), 2 úkony právnej služby po 134,- eur - účasť na pojednávaní 23.04.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), podanie odvolania (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), 1 úkon právnej služby po 143,- eur - účasť na pojednávaní 23.04.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), 2 x 7,81 eur, 2 x 8,04 eur a 1 x 8,58 eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), cestovné 30,49 eur (§ 16 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), náhrada za stratu času 26,80 eur za 2 polhod. po 13,40 eur a 28,60 eur za 2 polhod. po 14,30 eur (§ 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), 20 % DPH 159,50 eur (§ 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

Ďalej krajský súd uviedol, že advokátka žalobcu si uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v menšom rozsahu, a to len vo výške 523,26 eur a krajský súd nemôže žalobcovi priznať nad rozsah, ktorý si advokátka uplatnila. Úhrnom tak súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celkovej výške 663,26 eur (523,26 eur trovy právneho zastúpenia a 140,- eur za zaplatený súdny poplatok za žalobu a odvolanie), ktoré v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku je žalovaný povinný zaplatiť k rukám advokátky žalobcu.

Pokiaľ advokátka zaslala súdu opravu vyčíslenia trov konania, na túto opravu súd nemohol prihliadnúť, nakoľko pre vyčíslenie trov konania, ako to explicitne vyplýva z ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku je rozhodujúci stav do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. V konkrétnom prípade bolo možné prihliadať len na vyčíslenie, ktoré advokátka učinila do 15. februára 2016. Rozsudok bol totiž vyhlásený 10. februára 2016 a tretím pracovným dňom bol deň 15. februára 2016. Oprava vyčíslenia trov konania je zo 16. februára 2016, teda po zákonom určenej lehote.

II.

Odvolanie žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote proti rozhodnutiu krajského súdu odvolanie v časti výroku o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré podal z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko v konaní sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v podanom odvolaní poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku a skonštatoval, že rozhodnutie, ktorým konanie skončilo, bolo vyhlásené 10.02.2016. Lehota na vyčíslenie

trov konania uplynula 15.02.2016. Právny zástupca žalobcu podaním z 10.02.2016, ktoré bolo odoslané na poštovú prepravu 10.02.2016 vyčíslil trovy konania. Spätnou kontrolou podania, právny zástupca žalobcu zistil, že v podaní z 10.02.2016 urobil chybu v písaní a počítaní a vyčíslil odmenu právneho zastúpenia v nesprávnej výške. Okamžite po tomto zistení, podaním zo 16.02.2016 vykonal opravu vyčíslených trov konania z 10.02.2016, ktorú v ten deň odoslal na poštovú prepravu.

Právny zástupca žalobcu teda v súlade so znením ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku trovy konania vyčíslil. Ustanovenie § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku neuvádza, že trovy konania je možné priznať iba vo výške podľa vyčíslenia trov konania, ktoré bolo súdu zaslané v lehote troch dní. Žalobca má za to, že uvedené ustanovenie ponecháva priestor účastníkom opraviť svoje podanie, ak je výsledkom ľudskej chyby a ak bolo okamžite po zistení napravené a chyby odstránené, zvlášť v prípade, ak bolo podané v deň po uplynutí lehoty.

Ďalej žalobca uviedol, že na opravu vyčíslenia trov právneho zastúpenia zo 16.02.2016 mal súd prvého stupňa prihliadnuť, nakoľko išlo iba o opravu číselného vyjadrenia výšky náhrady trov právneho zastúpenia, ktorú žalobca žiadal priznať. Žalobca v oprave vyčíslenia trov právneho zastúpenia zo 16.02.2016 nerozširoval vyčíslenie náhrady trov právneho zastúpenia o tarifnú odmenu za iné úkony právnej služby než za tie, ktoré boli uplatnené už v zaslaní z 10.02.2016.

Vyčíslenie trov právneho zastúpenia z 10.02.2016 bolo žalobcom uplatnené za úkony právnej služby, ktoré boli reálne právnym zástupcom žalobcu uskutočnené. Omylom a chybou v písaní a počítaní však došlo k uvedeniu nesprávnej výšky odmeny. Opravou vyčíslenia trov konania zo 16.02.2016 bola táto nesprávnosť odstránená, pričom rozsah úkonov právnej služby, za ktorý žalobca žiadal priznať náhradu trov konania zostal nezmenený. Opravu vyčíslenia trov konania zo 16.02.2016 preto súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil ako nové vyčíslenie trov konania, odlišné od vyčíslenia uvedeného v zaslaní z 10.02.2016.

Možnosť odstránenia chýb v podaní podľa žalobcu je prezumované v § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. S prihliadnutím na krátky časový úsek, v ktorom žalobca odstránil chyby vyčíslenia trov je žalobca toho názoru, že tieto účinne zhojil v primeranej lehote a na podanie z 10.02.2016 mal súd prvého stupňa prihliadať v znení jeho opravy zo 16.02.2016.

Ďalej žalobca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že § 151 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku neupravuje postup súdu v prípade, ak úspešný účastník vyčíslil náhradu trov konania v menšom rozsahu než ako mu patrí a následne toto vyčíslenie opraví. Žalobca je toho názoru, že súd má na vyplnenie tejto medzery v zákone použiť analógiu k § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a vyhodnotiť či táto oprava bola vykonaná v primeranej lehote a o tomto podaní rozhodnúť ako o jednom podaní, podanom v zákonom stanovenej lehote.

Žalobca je toho názoru, že súd prvého stupňa odmietnutím prihliadnutia na opravu vyčíslenia trov konania zo 16.02.2016, t. j. nesprávnym právnym posúdením veci v podobe neaplikovania analógie k § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, tým, že prísne aplikoval § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a neumožnil mu uplatniť svoje právo na opravu podania.

V súvislosti s opravou vyčíslenia náhrady trov konania poukázal žalobca aj na uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/33/2013 z 29.10.2013, kde súd rozhodoval o výške uplatnenej náhrady trov konania podľa žalobcom v odvolaní opraveného vyčíslenia náhrady trov konania. Súd opravu vyčíslenia náhrady trov konania uvádzanú v odvolaní nevyhodnotil ako oneskorene podanú a o návrhu rozhodoval.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia v rozsahu, v akom bola uplatňovaná v oprave vyčíslenia trov konania zo 16.02.2016.

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 956,99 eur a iné trovy konania (za zaplatený súdny poplatok za žalobu a odvolanie) vo výške 140,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o. vedený v H., č. účtu IBAN: F XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Odvolanie žalovaného

Žalovaný podal v zákonnej lehote proti rozhodnutiu krajského súdu odvolanie a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný odvolanie odôvodňuje ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým podľa písm. h/. Krajský súd podľa žalovaného nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Žalovaný ako odvolací orgán svojím rozhodnutím č. AA/2013/00936-005 z 31.05.2013 potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. AA/2013/00455-004/DUR z 26.02.2013, nakoľko žalobca v určenej 15-dňovej lehote nepredložil správny orgán prvého stupňa doklad o finančnej spoľahlivosti podľa § 73 ods. 7 zákona č. 725/2004 Z. z., t. j. navýšené základné imanie na sumu 50 000,- eur. Túto povinnosť síce splnil, ale až po márnom uplynutí určenej 15-dňovej lehoty zostavenú k 30.01.2013, ktorá však nebola overená audítorom, ako to určuje § 73 ods. 4 písm. c/ zákona č. 725/2004 Z. z., čo bol dôvod, potvrdenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti žalobcu o povolenie na zriadenie pracoviska kontroly originality.

Žalovaný ďalej uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko žalobca nechal márne uplynúť stanovenú 15-dňovú lehotu a nesplnil podmienku stanovenú zákonom č. 725/2004 Z. z., lebo tým, že splnením uvedenej podmienky, až po uplynutí tejto lehoty, by išlo o určenie novej lehoty. Žalobca až po uplynutí určenej lehoty (deň po vydaní rozhodnutia) požiadal listom z 27.02.2013 žalovaného o jej predĺženie, pričom žalovanému nie sú známe dôvody, pre ktoré žalobca o takéto predĺženie lehoty (v prípade ak zistil, že ju nie je schopný dodržať) nepožiadal krátkym listom už pred jej uplynutím. V takom prípade by mohol správny orgán prvého stupňa určenú lehotu predĺžiť tak, aby žalobca v jej rámci doplnil požadované listiny. Keďže však žalobca o predĺženie požiadal až po uplynutí pôvodnej lehoty, správny orgán prvého stupňa túto predĺžiť nemohol, nakoľko, ako je vyššie uvedené, išlo by o určenie novej lehoty, na ktorý postup nie je správny orgán v zmysle správneho poriadku oprávnený, pretože uplynutím lehoty určenej správnym orgánom na vykonanie konkrétneho procesného úkonu v zmysle § 27 ods. 1 správneho poriadku stráca účastník konania právo uskutočniť tento procesný úkon.

Žalobca preukázal zvýšenie jeho základného imania na hodnotu 50 000,- eur, tak ako to vyžaduje zákon č. 725/2004 Z. z. na zriadenie pracoviska kontroly originality až spolu s odvolaním proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa 03.04.2013, teda oneskorene a z tohto dôvodu žalovaný na túto skutočnosť nemohol prihliadať pri rozhodovaní odvolacieho orgánu aj napriek tomu, že ako uviedol krajský súd konanie na prvom stupni a na druhom stupni tvorí jeden celok. Nakoľko však žalobca nesplnil podmienky stanovené § 73 ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5 a ods. 9 zákona č. 725/2004 Z. z., ktorý je špeciálnym zákonom v zmysle § 1 ods. 1 písm. e/ zákona č. 725/2004 Z. z., pre vybavenie žiadosti o povolenie na zriadenie pracoviska kontroly originality pri podaní žiadosti ktorýmkoľvek žiadateľom a platí rovnosť pred zákonom, žalovaný ako odvolací orgán nemohol na oneskorené preukázanie zvýšeného základného imania prihliadať.

K uvedenému žalovaný dodal, že podľa zistenia žalovaného, v historickom prehľade údajov z Obchodného registra Okresného súdu Trenčín, žalobca má základné imanie na 50 000,- eur zvýšené od 20.03.2013, t. j. 22 dní po vydaní rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a 7 týždňov po predloženej mimoriadnej účtovnej závierky zostavenej k 30.01.2013 bez overenia audítorm, čo bola dôležitá skutočnosť pri rozhodovaní žalovaného (odvolacieho orgánu).

IV.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu

K podanému odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že sa pridrižiava svojho odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/97/2013-75 z 10. februára 2016, podaného 29.03.2016, nakoľko v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým podľa písm. h/, kedy krajský súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, z čoho vyplýva, že žalovaný s uvedeným odvolaním žalobcu nesúhlasí.

V.

Vyjadrenie k odvolaniu žalovaného

K podanému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že po oboznámení sa s tvrdeniami žalovaného namietanými v predmetnom odvolaní sa žalobca stotožňuje s výrokom rozhodnutia krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ žalovaný uvádza, že keďže žalobca mal o predĺženie lehoty požiadať až po uplynutí pôvodnej lehoty, správny orgán prvého stupňa túto predĺžiť nemohol, nakoľko by malo ísť o určenie novej lehoty, na ktorý postup nemá byť správny orgán v zmysle správneho poriadku oprávnený, pretože uplynutím lehoty určenej správnym orgánom na vykonanie konkrétneho procesného úkonu v zmysle § 27 ods. 1 správneho poriadku má stratiť účastník konania právo uskutočniť tento procesný úkon, tak takýto postup správneho orgánu nenachádza podľa žalobcu oporu v zákone.

Žalobca mal za to, že konanie na prvom a druhom stupni tvorí jeden celok, pričom odvolací správny orgán mal vychádzať z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia.

Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že to bol práve žalovaný, ktorý mal prihliadnuť na zvýšenie základného imania žalobcu, t. j. preukázanie finančnej spoľahlivosti na zriadenie pracoviska kontroly originality podľa § 73 ods. 2 písm. c/ zák. č. 725/2004 Z. z. a žiadosti žalobcu v rámci odvolacieho konania vyhovieť. O uvedenom svedčí aj fakt že súd zrušil iba rozhodnutie žalovaného a nie aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Prvostupňový súd dospel podľa žalobcu k správne záveru, že žalovaný bol povinný zaoberať sa tým, že ku dňu vydania žalobou napadnutého rozhodnutia, t. j. v čase rozhodovania odvolacieho správneho orgánu mal už žalobca navýšené základné imanie na sumu 50 000,- eur, nakoľko pre správny orgán je rozhodujúci právny stav a skutkové okolnosti v čase vydania rozhodnutia. To platí rovnako pre správny orgán prvého stupňa ako aj pre orgán odvolací, teda aj pre konanie prvostupňové, ako aj pre konanie odvolacie.

V žiadnom prípade neplatí podľa žalobcu, že pre odvolací správny orgán, pri preskúvaní odvolaním napadnutého rozhodnutia, je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Konanie na prvom a druhom stupni totiž tvorí jeden celok, čo jednoznačne vyplýva zo znenia ustanovenia § 59 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, a ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sa teda v odvolacom konaní zmenia skutkové okolnosti, je správny orgán druhého stupňa

povinný na to prihliadať.

Žalobca zastáva rovnaký názor, ako súd prvého stupňa, že žalobcovi nič nebránilo, aby svoju finančnú spoľahlivosť preukázal správne mu orgánu aj po uplynutí lehoty, ktorú mu správny orgán určil na predloženie dokladu o finančnej spoľahlivosti, avšak najneskôr pred tým, než vo veci rozhodne správny orgán druhého stupňa.

VI.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom a žalovanom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho

súdnicstva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán prvého stupňa zamietol žiadosť vo veci žalobcu ako žiadateľa o povolenie na zriadenie pracoviska kontroly originality motorových vozidiel podľa § 73 ods. 9 zákona č. 725/2004 Z. z., z dôvodu, že žalobca prvostupňovému správne mu orgánu v určenej lehote až do vydania prvostupňového správneho rozhodnutia nepredložil doklady preukazujúce finančnú spoľahlivosť žalobcu v súlade s § 73 ods. 7 zákona 725/2004 Z. z., keď žalobca, prvostupňovému správne mu orgánu, predložil na tento účel mimoriadnu účtovnú uzávierku zostavenú k 30. januáru 2013, ktorá nebola overená audítorom tak, ako vyžadoval zákon, preto nemohla preukazovať žalobcovu finančnú spoľahlivosť v súlade s ustanoveniami zákona č. 725/2004 Z. z.. V konaní bolo nesporným, že žalobca spolu s podaním odvolania proti prvostupňovému správne mu rozhodnutiu preukázal navýšenie svojho základného imania na sumu 50 000,- eur od 29. marca 2013. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že správny orgán považoval lehotu 15 dní na odstránenie väd podania za primeranú, ktorú poskytol žalobcovi, keď konal v súlade s ustanovením § 19 ods. 3 a § 27 ods. 1 správneho poriadku, preto predĺženiu termínu podania, nemohol vyhovieť, i keď zákon pripúšťa takúto možnosť, ale žiadosť musí byť podaná správne mu orgánu včas, t. j. do konca tejto lehoty, ktorá bola stanovená. Žiadosť bola podaná po tejto lehote, nejednalo sa o predĺženie lehoty, alebo určenie novej lehoty, na čo nie je správny orgán zo správneho poriadku oprávnený, preto uplynutím lehoty určenej správne mu orgánom na vykonanie konkrétneho procesného úkonu v zmysle § 27 ods. 1 správneho poriadku, stráca účastník konania, podľa žalovaného, právo uskutočniť tento procesný úkon. Z uvedených dôvodov žalovaný dodatočne, navýšené základné imanie v obchodnom registri, nemohol v konaní zohľadniť.

V prejednávanej veci bolo potrebné posúdiť, či postup žalovaného a napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné so zákonom a či žalovaný bol povinný pri rozhodovaní, na listinný dôkaz - výpis z obchodného registra žalobcu z 20. marca 2013, preukazujúci navýšenie základného imania žalobcu na 50 000,- eur, prihliadať.

Ustanovenie § 59 správneho poriadku nevy vymedzuje povinnosť žalovaného preskúmať rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v správne mu konaní len v rozsahu zistení či skutkových alebo právnych, ku dňu vydania prvostupňového správneho rozhodnutia.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné a v plnom rozsahu na dôvody rozhodnutia krajského súdu poukazuje a sa s nimi stotožňuje. Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že bolo povinnosťou žalovaného pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu, ktoré bolo podané proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, posúdiť všetky odvolacie dôvody žalobcu a vyhodnotiť aj tvrdenie žalobcu, ktoré preukazoval predložením výpisu z obchodného registra žalobcu z 20. marca 2013, že došlo k navýšeniu základného imania žalobcu na sumu 50 000,- eur. Bolo povinnosťou žalovaného posúdiť, či na základe skutočností tvrdených žalobcom v podanom odvolaní proti prvostupňovému správne mu rozhodnutiu a dôkazov, ktoré k odvolaniu pripojil, žalobca naplnil dikciu ustanovenia § 73 ods. 4 písm. c/ a § 73 ods. 7 zákona č. 725/2004 Z. z., a či preukázal svoju finančnú spoľahlivosť v súlade s ustanovením zákona č. 725/2004 Z. z., ako jednu z podmienok na udelenie povolenia na zriadenie pracoviska kontroly originality motorových vozidiel. Neobstojí argumentácia žalovaného uvádzaná v napadnutom rozhodnutí žalovaného, pre ktorú uvedenú skutočnosť, pri rozhodovaní, neskúmal a nezohľadňoval.

Pre posúdenie veci je podstatné, aby účastníci správneho konania - žiadateľ (žalobca) v priebehu správneho konania, to znamená až do jeho právoplatného skončenia, preukázali splnenie zákonných podmienok pre udelenie povolenia na zriadenie pracoviska kontroly originality motorových vozidiel. Potom postup správnych orgánov a napadnuté rozhodnutie žalovaného nemôže byť zákonné a nemôže používať právnu ochranu. Tento postup a napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné vyhodnotiť ako postup a rozhodnutie v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s princípmi dobrej verejnej správy.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskej únie, resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy dobrej správy (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch, najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Odporúčanie CM/Rec (2007) Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe vypočítava základné princípy, ktorými by sa mal riadiť každý orgán verejnej správy vo vzťahu k súkromným osobám. Právo na dobrú verejnú správu potom vyjadruje právo súkromnej osoby, aby mu štát garantoval, že verejná správa bude fungovať na princípoch verejnej správy. Toto právo síce nepatrí medzi tradične uznávané základné ľudské práva, ale neustálym rozvíjaním myšlienky o práve na dobrú správu Rada Európy významným spôsobom prispieva k jeho vzniku. Ide o kombináciu viacerých uznaných práv vo vzťahu k verejnej správe, ktoré spolu tvoria jedno právo.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že koncept dobrej správy obsahuje jednak pravidlá zakotvené v právnych normách hmotnoprávnej a procesnej povahy, ale aj ďalšie požiadavky, ktoré síce nezaväzujú správne orgány k dobrému správaniu silou právne záväzných a vynútiteľných noriem, ale pôsobia ako štandard verejnej morálky a všeobecnej slušnosti na úrovni súčasného civilizačného vývoja.

Odvolací súd rozhodnutie krajského súdu pri aplikácii § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku, § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil vo výroku, ktorým krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd potvrdil aj výrok rozhodnutia krajského súdu o trovách konania, proti ktorému podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, keď neakceptoval odvolacie námietky žalobcu. Žalobca bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, advokátom, v mene žalobcu advokát žalobu podával, v petite žaloby žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania do 3 dní od špecifikácie a vyčíslenia trov konania.

Podľa § 250k ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku vzniklo žalobcovi proti žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže žalobca mal v konaní úspech. Krajský súd bol povinný o náhrade trov konania rozhodnúť v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku.

Právna zástupkyňa si v podanej žalobe a na nariadenom pojednávaní 10. februára 2016, ktorého sa osobne zúčastnila, trovy konania nevyčísliła, vyčísliła ich v písomnom podaní z 10. februára 2016, doručenom Krajskému súdu v Trenčíne 15. februára 2016 (podané na pošte 10. februára 2016). V tomto podaní si uplatnila trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 70,- eur a náklady právneho zastúpenia vo výške 523,26 eur, ktoré vyšpecifikovala ako 2 úkony právnej služby - prevzatie vecí a príprava zastúpenia dňa 21.06.2013, písomné podanie na súd, žaloba zo dňa 21.06.2013, spolu vo výške 120,14 eur, ďalej 2 úkony právnej služby - pojednávanie dňa 23.04.2014 a písomné podanie na súd - odvolanie zo dňa 20.05.2014, spolu za 2 úkony 123,74 eur, ďalej účasť na pojednávaní dňa 10.02.2016 vo výške úkonu právnej služby 66,- eur a režijné paušály - 2 x 7,81 eur, 2 x 8,04 eur, 1 x 8,58 eur, ako aj cestovné vlastným motorovým vozidlom dňa 23.04.2014 v sume 10,98 eur a dňa 10.02.2016 v sume 10,98 eur, polhodina straty času dňa 23.04.2014 vo výške 26,80 eur a polhodina straty času dňa 10.02.2016 vo výške 28,60

eur, celkove odmena spolu s 20% DPH vo výške 523,26 eur.

Písomným podaním zo 16. februára 2016, doručeným Krajskému súdu v Trenčíne 18. februára 2016, označeným ako oprava vyčíslenia trov konania sp. zn. 13S/97/2013, si uplatnil žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne trovy konania za rovnaké právne úkony, avšak vo vyššej čiastke v celkovej výške 956,99 eur. Charakter úkonov právnej služby je rovnaký ako vo vyčíslení z 10. februára 2016, avšak výška úkonov právnej služby pri prevzatí a príprave, podaní žaloby, účasti na pojednávaní dňa 23. apríla 2014, ako aj písomné podanie na súd odvolanie z 20.05.2014 je vyčíslená vo vyššej čiastke než v podaní z 10.02.2016, ako aj vyčíslenie úkonu právnej služby - pojednávanie dňa 10.02.2016. Ostatné úkony sú vyčíslené v rovnakej výške ako vo špecifikácii vyčíslenia trov konania zo dňa 10.02.2016 (v rovnakej výške sú uplatnené režijné paušály a náhrady cestovného a straty času).

Krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z podania žalobcu z 10. februára 2016 (č. I. 69 spisu) a na ďalšie podanie žalobcu (podanie zo 16. februára 2016) neprihliadal. Tento postup odôvodnil tým, že na opravu vyčíslenia trov konania nemohol prihliadnuť, keď pre vyčíslenie trov konania, ako to vyplýva z ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, je rozhodujúci stav vyčíslenia do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, preto prihliadal len na vyčíslenie, ktoré advokátka urobila do 15. februára 2016, keď rozsudok bol vyhlásený 10. februára 2016, tretím pracovným dňom bol 15. februára 2016. Oprava vyčíslenia trov konania je zo 16. februára 2016, teda po zákonom určenej lehote.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu uvedeným v podanom odvolaní, ktorý tvrdil, že § 151 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku neupravuje postup súdu v prípade, ak úspešný účastník vyčíslí náhradu trov v menšom rozsahu, než ako mu patrí a následne toto vyčíslenie opraví, keď podľa žalobcu súd má na vyplnenie tejto medzery v zákone použiť analógiu § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a vyhodnotiť, či táto oprava bola vykonaná v primeranej lehote a o tomto podaní rozhodnúť ako o jednom podaní v zákonom stanovenej lehote.

Podmienkou priznania práva na náhradu trov konania je úspech žalobcu v konaní, čo žalobca preukázal, a aj splnenie ďalšej podmienky povinnosť účastníka vyčísliť trovy konania.

Pokiaľ účastník konania trovy konania v zákonnej lehote § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nevyčíslil, nevyčíslil ich spolu s podaním žaloby, resp. pri ďalších jednotlivých úkonoch právnej služby (písomné podanie, odvolanie a pod.), súd má povinnosť rozhodnúť o trovách konania v súlade s úpravou § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V prípade, že účastník konania trovy konania vyčíslil, vrátane nákladov právneho zastúpenia, v súlade s ustanovením § 151 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, súd preskúma vyčíslenie náhrady trov konania a v súlade so zákonnou úpravou o výške trov konania (nákladov právneho zastúpenia a ostatných trov konania) rozhodne. Pokiaľ účastník konania vyčísluje náklady právneho zastúpenia vo vyššej čiastke, než mu zákon priznanie nákladov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby umožňuje, súd je oprávnený a povinný priznať účastníkovi konania iba náklady právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby vo výške, ktorá je v súlade so zákonnou úpravou (v nižšej čiastke). Účastník konania vyčísluje trovy právneho zastúpenia a ostatné trovy konania, pritom si uplatňuje trovy právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby a hodnotu konkrétnych úkonov právnej služby vyčíslil konkrétnou výškou za konkrétny úkon právnej služby a následne za všetky úkony. Takto postupoval aj žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, keď v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v písomnom podaní z 10. februára 2016 si uplatnil trovy konania vo výške trov právneho zastúpenia, ktoré špecifikoval podľa jednotlivých úkonov právnej služby ako aj špecifikoval ich uplatnenou výškou a uplatnil si súčasne aj ostatné trovy konania v súvislosti s právnym zastúpením ako režijné paušály, náhrady cestovného, stratu času a ďalšie trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v podaní z 10. februára 2016 (č. I. 69 spisu) vyčíslil v zákonnej lehote trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby (konkrétnu výšku týchto úkonov v konkrétnej sume), a súčasne sumou všetkých trov konania (náklady právneho zastúpenia, ako aj

náhrady súdnych poplatkov), spolu vo výške 523,26 eur. Táto suma je sumou všetkých trov konania. V danom prípade sa nejedná o chybu v počítaní trov konania, kedy by súčet celkovo uplatnených trov konania (523,26 eur) nezodpovedal špecifikácii a výške uplatnených jednotlivých trov, či už nákladov právneho zastúpenia, alebo uplatnenej náhrady zaplatených súdnych poplatkov.

Podanie žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu zo 16. februára 2016 č. 1. 72 spisu, označené ako Oprava vyčíslenia trov konania sp. zn. 13S/97/2013, ktoré odvolací súd vyhodnocoval z obsahového hľadiska, nemožno hodnotiť ako „opravu“ trov konania, ktoré žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyčísľil v podaní z 10. februára 2016, keď obsahovo si uplatňuje v obidvoch podaniach trovy konania za rovnaké úkony, len ich výšku špecifikuje pri jednotlivých úkonoch (úkon právnej služby prevzatie a príprava 21. júna 2013, podanie žaloby z 21. júna 2013, účasť na pojednávaní 23. apríla 2014, písomné podanie na súd - odvolanie z 20.05.2014 a účasť na pojednávaní 10. februára 2016) v inej výške (podanie zo 16. februára 2016) vo vyššej čiastke než vyčísľil tieto úkony právnej pomoci v podaní z 10.02.2016.

Ustanovenie § 151 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku ukladá povinnosť účastníkovi konania vyčísliť v zákonnej lehote (troch pracovných dní) trovy konania. V zákonnej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku (10. februára 2016) si žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyčísľil trovy konania v celkovej výške 523,26 eur, v tejto výške aj krajský súd náhradu trov konania žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi, v konaní proti žalovanému, priznal. Žalobcovi vzniká právo na náhradu trov konania vo výške za zaplatené súdne poplatky a náklady právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby v súlade so zákonnou úpravou. Žalobcom vyčíslená výška trov konania (nákladov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby) vo vyčíslení z 10. februára 2016 nepresiahla zákonom určenú výšku nákladov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony právnej služby a bola súladná s ustanovením § 151 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, preto postup krajského súdu, ktorý z vyčíslených trov konania v písomnom podaní z 10. februára 2016 vychádzal, je vecne správny, bol súladný so zákonom, keď účastníkovi konania je možné v súlade s postupom upraveným v § 151 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, priznať len tie trovy konania, ktoré v zákonnej lehote (troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia) vyčísľil. Keďže v posudzovanej veci písomné podanie zo 16. februára 2016 vychádzajúc z jeho obsahu, nemožno považovať za opravu chýb v písaní a počítaní v súvislosti s písomným podaním a vyčíslením trov konania z 10. februára 2016, nebolo možné na obsah vyčíslenia trov konania v písomnom podaní zo 16. februára 2016 prihliadať.

Pri aplikácii § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým rozhodol krajský súd o náhrade trov konania (druhý výrok napadnutého rozsudku krajského súdu) ako vecne správny potvrdil.

VII.

Trovy odvolacieho konania

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a contrario a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania v správnom súdnictve neumožňuje.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.